

* ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4/4, στις 19.00

Το καθεστώς εξαίρεσης και η διαρκής κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης ως τεχνολογία διακυβέρνησης, ως η νέα κανονικότητα του συστήματος.

* ΣΑΒΒΑΤΟ 5/4, 19.00

Μαύρες τρύπες και περιστρεφόμενοι καθρέφτες: εγγλεισμός, μιαρά σώματα και βιωματικές αφηγήσεις.

2

μέρες

ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

στο κατελιγμένο κοινωνικό κέντρο

ZIZANIA

(Φυλής & Φερών, Πλ. Βικτωρίας)

Πρωτοβουλία συνελεύσεων & ομάδων από την κοινότητα ZIZANION

Συνεισφορά στις εισηγητικές τοποθετήσεις της 2^{ης} ημέρας στο πλαίσιο διημέρου εκδηλώσεων που διοργανώθηκε στις 4-5/4/25 στο κατελιγμένο κοινωνικό κέντρο «Ζιζάνια» από πρωτοβουλία ομάδων και συνελεύσεων της κοινότητας της κατάληψης.

Περί «μιαρότητας» για τη διασφάλιση της «υγείας του εθνικού κοινωνικού σώματος»

Σαν περιβάλλον, η περίοδος 2010-2012 θα πρέπει μάλλον να εξεταστεί ως ένα πεδίο έκρυθμων κοινωνικών αντιθέσεων, όπου εφαρμόστηκαν πιο πειραματικά μια σειρά από κατασταλτικά εργαλεία και τεχνικές διακυβέρνησης. Κατασταλτικά εργαλεία που επιχειρούσαν να επιβάλουν και να μονιμοποιήσουν ένα συνολικότερο κλίμα φόβου, κάτι που αποτυπώνεται και στην διευρυμένη χρήση της μεθοδολογίας της δημοσιοποίησης φωτογραφιών και προσωπικών στοιχείων συλληφθέντων και υπόπτων διάφορων υποθέσεων, οι οποίες εξυπηρετούσαν το αφήγημα μιας διαρκούς απειλής. Μέσα σε αυτό το κλίμα κανονικοποίησης της διαπόμευσης, έρχεται και η δημοσίευση των φωτογραφιών των οροθετικών γυναικών, στο πλαίσιο μιας επικήρυξης που στόχευε κυρίως στην οροθετικότητα ως απειλή «υγειονομικής βόμβας», χωρίς να είναι η μόνη τέτοια έκφραση εξουσιαστικής επιβολής. Από την άλλη, όμως, αποτελεί μια κίνηση της κρατικής εξουσίας με σκοπό να εγείρει τα πιο σάπια ανατακλαστικά της ελληνικής κοινωνίας, η οποία επιβεβαιώνει και συνεχίζει να επιβεβαιώνει με «θαυμαστή συνέπεια» όλα τα εθνικοπατριарχικά πρότυπα. Η πατριαρχία μπορεί να αποτελεί ένα σύστημα επιβολής και επιβεβαίωσης της εξουσίας στη βάση των έμφυλων διαχωρισμών, δεν εξαντλείται όμως σε αυτούς, αλλά επεκτείνεται, αναπαράγεται και διαιωνίζεται και σε άλλα τμήματα και εκφράσεις του εξουσιαστικού πλέγματος, όπως το έθνος και το κράτος. Με τη συγκεκριμένη περίπτωση να συγκεκριμενοποιείται στην «αγία ελληνική οικογένεια» ως βασικό στοιχείο στο αφήγημα του έθνους και την κρατική πολιτική ως μέθοδο διαχείρισης και ελέγχου του πληθυσμού.

Ως τεχνολογία διακυβέρνησης, η κατάσταση εξαίρεσης βάζει στο στόχαστρο μια σειρά κοινωνικών υποκειμένων, τα οποία δεν θέτει σε οριστικό αποκλεισμό, αλλά σε ένα κατώφλι οριοθέτησης του «κανονικού» από το «αντικανονικό», του «αποδεκτού» από το μη «αποδεκτό». Πέρα από τις κοινωνικές ομάδες/κατηγορίες που βρίσκονται σταθερά σε καθεστώς εξαίρεσης (μετανάστ(ρι)ες, ρομά, μουσουλμανικός πληθυσμός της ανατολικής Θράκης, αντάρτισσες, ταραξίες κ.ά.), στην κατάσταση αυτή μπορούν να περιπέσουν διάφορα κοινωνικά υποκείμενα που, λόγω της απόκλισης ή της αντίστασής τους, αντιμετωπίζονται ως πρόβλημα ή κίνδυνος. Από την άλλη, διατηρείται η πιθανότητα ένταξης ή επανένταξης, εφόσον υπάρξει ανταπόκριση στις κυρίαρχες νόρμες, συμμόρφωση στις υποδείξεις, πειθάρχηση στις διαταγές. Σε κάθε περίπτωση, η συνεχής επίκληση ενός εθνικού σώματος που, ανάλογα με την περίπτωση, απειλείται από το «ξένο» και το «μιαρό», τις περισσότερες φορές με το ένα να χρησιμοποιείται για να ορίσει το άλλο, μοιάζει με μια επαναλαμβανόμενη ρητορική της εθνικής/κρατικής αφήγησης.

Η «μιαρότητα» (σύμφωνα με τον βιολογικό/ιατρικό λόγο της εξουσίας) είναι το κριτήριο που θέτει μια κοινωνική ομάδα σε κατάσταση εξαίρεσης, σε σχέση με την «υγεία του εθνικού κοινωνικού σώματος», την οποία διασφαλίζει το κράτος με τους ειδικούς του, την αστυνομία του, τις τεχνολογίες ψηφιακού ελέγχου και όλο το θεσμικό πλέγμα της υφιστάμενης κοινωνικής οργάνωσης.

Η «υγεία του εθνικού κοινωνικού σώματος», ωστόσο, δεν ορίζεται με θετικό τρόπο, αλλά ως η απόρριψη της «μιαρότητας» (με την αφαίρεση ή τη θεραπεία της), δημιουργώντας μια σκοπίμη ρευστότητα των ορίων συμπερίληψης και αποκλεισμού, το κατώφλι ανάμεσα στο «εντός» και το «εκτός», που συνιστά η κατάσταση εξαίρεσης.

Τα «μιαρά σώματα» ορίζονται με μια ευρεία γκάμα κριτηρίων: εθνικών/φυλετικών, υγειονομικών, προσαρμοστικότητας ή μη, παροχής ή άρνησης συναίνεσης στις κυρίαρχες νόρμες και επιταγές κ.ά.

Τα εθνικά/φυλετικά κριτήρια σχετίζονται με εθνορατσιστικά πρότυπα (του πατριωτισμού, των εθνικών ιδεωδών, της φυλής, της ιθαγένειας, της λευκότητας), τους διαρκώς επικαλούμενους «κίνδυνους δημογραφικής και πολιτισμικής αλλοίωσης», τον «φόβο επιμειξίας» και φτάνουν μέχρι την υποτίμηση ή τη δολοφονία του «Άλλου».

Τα υγειονομικά κριτήρια οργανώνονται γύρω από την έννοια της «υγειονομικής βόμβας», στην οποία συστηματικά αντιστοιχίζονται τοξικοεξαρτημένα, άστεγα ή οροθετικά πρόσωπα. Με το υγιές σώμα του έλληνα άντρα να απειλείται να μολυνθεί από το μιαρό της σεξεργάτριας, του τοξικοεξαρτημένου, της οροθετικής, των μεταναστών, αλλά και συνολικότερα απ' ό,τι δε χωράει στην κανονικοποιημένη εικόνα της ελληνικής οικογένειας. Επιβεβαιώνοντας με αυτό τον τρόπο τη διαχρονική απόπειρα της κρατικής εξουσίας για τη σημειολογική κατασκευή ενός συμπαγούς εθνικού σώματος και της απειλής του από το άρρωστο και το μολυσμένο. Μια κυριαρχική έννοια, που δεν είναι τυχαίο ότι την περίοδο των απαγορευτικών μέτρων επί covid-19, αντιστοιχίστηκε αρχικά με τους ασυμπτωματικούς φορείς και στη συνέχεια με τους ανεμβολίαστους και τις ανεμβολίαστες.

Η αδυναμία ή η άρνηση προσαρμογής και ανταπόκρισης στις νόρμες και στις υποδείξεις συνιστούν απόκλιση από την κανονικότητα, έτσι όπως αυτή διαρκώς επανακαθορίζεται, βασισμένη ωστόσο πάντα στο τρίπτυχο πατρίς-θρησκεία-οικογένεια, στην εθνικότητα, τη λευκότητα, την αρρενωπότητα. Στοιχεία τα οποία πιστοποιούν την περιβόητη «υγεία του εθνικού κοινωνικού σώματος». Στην περίπτωση των οροθετικών γυναικών του 2012, ως επιπλέον «επιβαρυντικό» χαρακτηριστικό αναπαράχθηκε έντονα και η σεξεργασία, η οποία, αν και τελικά ήταν προϊόν κατασκευής (οι περισσότερες γυναίκες δεν ήταν σεξεργάτριες), ο σεξιστικός λόγος που χρησιμοποιήθηκε στη διαπόμπευσή τους τη χρησιμοποίησε δομικά στη στοχοποίησή τους. Με αυτόν τον τρόπο, η οροθετικότητα και η σεξεργασία αποτέλεσαν τα δύο βασικά εργαλεία της κρατικής εξουσίας στην περιγραφή και στοχοποίηση του γυναικείου σώματος.

Αν περιγράψουμε τα γεγονότα του 2012, μέσα από το πρίσμα της «απειλής» από το μιαρό σώμα, όπως και επιχειρήθηκε να παρουσιαστεί, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε την πραγμάτωση του εθνικού υγιούς σώματος και μέσα από την «αγία ελληνική οικογένεια». Πέρα από τις όποιες άλλες παραμέτρους που μπορεί να υπήρχαν λόγω εκλογών εκείνη την περίοδο, ήταν σαφής η επίκληση στην εθνοπατριαρχική αξία της οικογένειας και, κατά συνέπεια, η δίωξη και η διαπόμπευση εκείνων που την απειλούν. Έτσι, από τη μία, οι λευκοί έλληνες άντρες, όταν δρουν ως ακραίοι εκμεταλλευτές, προστατεύονται από τον κρατικό μηχανισμό, ενώ οι σεξεργάτριες, οι οροθετικές, οι μετανάστριες διαπομπεύονται «σαν μάγισσες στη φωτιά».

Πάντα με το πνεύμα της ανταρσίας και στο πλευρό των «μαγισσών», απέναντι στους σύγχρονους ιεροεξεταστές και τις καταστάσεις εξαίρεσης που επιβάλλουν.

Απρίλιος 2025

Συνέλευση αναρχικών ενάντια στα αυτονόητα του κόσμου της εξουσίας

<https://againstobvious.espivblogs.net>
against_obvious@espiv.net